

אחר לשון תורה, שאם בלשון הנדר שאסר, כלול דבר נוסף לפי לשון התורה, אסור גם בזה. ולכן הנודר מן המבושל, כיון שבלשון התורה כלול בזה גם צלי, אסור גם בצלי.

ותנא דילן סבר, בנדרים הלך רק אחר לשון בני אדם ולא אחר לשון התורה, ובלשון בני אדם, לא כלול צלי בלשון תבשיל.

דוחה הגמרא: לא בזה הם חולקים.

אלא, דכולי עלמא סוברים, שבנדרים הלך רק אחר לשון בני אדם.

ומחלוקת רבי יאשיה ומשנתנו היא:

מר — משנתנו מדברת לפי לשון בני מקומם כי אתריה [כמקומם].

ומר — רבי יאשיה דיבר לפי לשון בני מקומו כי אתריה.

באתרא [במקום] **דתנא דילן** [של התנא דמתניתין], **לצלי קרו ליה צלי, ולמבושל קרו ליה מבושל.**

מה שאין כן **באתרא דרבי יאשיה, שאפילו לצלי קרו מבושל.**

ומקשינן: **והא** [והרי] **רבי יאשיה קרא נסיב לה** [הביא פסוק] **שצלי כלול בלשון תבשיל, ומדוע הוא הביא פסוק אם הוא סובר שנדר תלוי בלשון בני אדם?**¹

ומתרצינן: מה שהביא רבי יאשיה פסוק זה, היינו **לאסמכתא בעלמא**, לומר, שגם בלשון התורה מצאנו לשון תבשיל אצל צלי, אבל

היא שם, כמו שנראה מהר"ן שפירש את המשנה שם ולא כאן, ולכן הבאנו אותה רק לקמן]

גמרא:

שנינו במשנה: הנודר את עצמו מן המבושל, מותר בצלי, שאינו בכלל מבושל.

תניא בבביתא: **רבי יאשיה אוסר את הנודר מן המבושל, בצלי.**

שרבי יאשיה סובר, שגם צלי הוא בכלל מבושל.

ואף על פי שאין ראייה לדבר שהצלי הוא בכלל מבושל, אבל יש זכר לדבר,

שנאמר (דברי הימים ב לה) **"ויבשלו (את) הפסח באש כמשפט"**.

אם כן מצאנו לשון בישול אצל קרבן פסח, אף על פי שאינו נאכל כי אם צלי.

והטעם שאין זה ראייה גמורה שהצלי בכלל מבושל, משום שבנדרים הולכים אחר לשון בני אדם, כמו שיתבאר בהמשך הסוגיא.

נמצא, שיש מחלוקת בין משנתנו לרבי יאשיה, האם צלי נכלל בלשון מבושל, או לא.

לימא בהא קמיפלגי [אולי נאמר שבזה חולקים] משנתנו ורבי יאשיה.

דרבי יאשיה סבר, הלך בנדרים לחומרא, גם

שאף לצלי ושלוק קוראים מבושל, אסור הנודר בכל.

המבושל. ופירש הרמב"ם (פ"ט מנדרים ה"א) שבמקום